

● İbrahim Şahin

Dumansız Yangın

Mülteci bir kalp ile el pençeyim kapında
Ne bir ses seda gelir ne de bir ışık sızar;

Ruh gurbeti içinde her ânım bir heyelan
Çölde susuz gibiyim, yangında kuru bir dal
Sel önünde enkazım, çakal ağzında ceylan
Beni bu keşmekeşin pençesinden çekip al

Al ki avuçlarına, alnımdaki bu ateş
Helâk edecek beni kâbusun kucağında
Hücrelerimde özlem, dipsiz mağmalara eş
Dumansız bir yangınım keşkeler ocağında

Ruhum bir mengine "gel" muştusunu bekler
Kaç asır sürer söyle hüküm giydiğim hasret
Ucu yanık mektuptur kapındaki dilekler
Dinmeyen figânlarım işler gönlüne elbet

Maziye dair sesler uğuldarken eflâkta
Yüreğim hayallerle demlenmiş umut solur
Yağmalanmış bir ava dönmeden bu avlakta
Beni bu cendereden azâd eyle ne olur

Azâd et ki güneşle ben batarım her akşam
Her gece boğazımı sıkan albastı sanki
Taşınırım sabaha hicranla sırlıslıkla
Sensizlikte mum gibi eriyorum inan ki

Nice yalvarsam reva nice çırpınsam haktır
Ruh dünyamı tarife kelamım âciz kalır
Beni böyle Mecnun'a dönüştüren firaktır
Söyle nasıl eylesem mesafeler azalır

Ne hasta ne sayrırım ne de senden gayrırım
Tarifi mümkün değil düşürdüğün bu hâlin
Bir garip fermân ile ikliminden ayrırım
İzini sürüyorum vuslat denen muhalin

Yasak ağaçtan düşmüş bir ananın kuzusu
Sürgüne hüküm giymiş babanın evladım
Emzirir inancımı sonsuz visal arzusu
İftirâk çöllerinde bir meczûb feryadım

Aşım acı ve tuzsuz, sularım mayhoş şimdi
Sırtımdaki bu kambur çatırdadır belimi
Aklım karmakarışık, yüreğim bir hoş şimdi
Müjde bekliyor gibi beklerim ecelimi

Her nereye yaslansam soluduğum gurbettir
Menziller hep eğreti, hânumanlar eğreti
Nefesler güneşte kar, rûhun payı fetrettir
Ömür ânın peşinde, âşiyânlar eğreti

Söyler misin, yâd eller tutkununa revâ mı
Revâ mıdır bir ömür yüzünden mahrum kalmak
Cana layık gördüğün yalnız düş ve hülyâ mı
Yapayalnız, bîçâre, umut ufkuna dalmak

Sitemkârım diyerek kırmazsın kalemimi
Bilirim merhametin adaletinden yüce
Duyarsın inancıyla dinmeyen elemimi
Dalarak maveraya iç çekerim her gece

Yûsuf'a zindan neyse Züleyhâ'ya o saray
Sürgününe dünyâ o, odur nefes ve hayat
Kıvrır hücrelerim doğsa diye dolunay
Bahtımdan karabulut çekilip gitmez heyhât

Doldur ihsân tasını içeyim yudum yudum
Çaresizlik çiledir âşığın yüreğine
Kerem eyle çağır da tükenmeden umudum
Vâsıl olsun meftûnun gönlünün ereğine

Her nefesim bir niyâz teveccüh umar Sen'den
Lütfeyle de gönensin muhabbetin mâbedi
Cevr-ü cefâ etsen de tutkun'un olan bende'n
Kapının eşğinde dilencindir ebedi

Mübtelâ-i mâşukum, ipe çeksen uslanmam
Baldıran versen bile şifadır der içerim
Düşürsen gözlerinden gayrısına yaslanmam
Hayat sendedir diye infâzını seçerim

Demle serâbı sâki, bakma yüzüme öyle,
Kaybetmişim vahâyı kem kaderin izinde
Ne konulur kadehe bu meyhanede söyle
Sükût kol geziyorken dilbâzının sözünde

Mülteci bir kalp ile kalakaldım kapında
Ne bir ses seda gelir, ne de bir ışık sızır!...